

Arrest

nr. 128 059 van 13 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1 Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2011 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 16 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 juni 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar op 23 juni 2014 een beslissing tot inoverwegingname (meervoudige asielaanvraag) werd genomen en verzoeker werd gehoord op 7 juli 2014.

1.3. Op 17 juli 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 18 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) S.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 9 mei 1993 in Moro, district Naushahro Feroze van de provincie Sindh. U bent een ahmadiyya.

Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u dit: "van het moment van uw geboorte tot aan uw vertrek uit Pakistan op 13 januari 2010 heeft u in Moro gewoond. U bent verloofd met F.(...) H.(...). Uw ouders en uw broers wonen nog steeds in Moro. De situatie voor de ahmadi's in Moro werd erger. In 2004 waren de ahmadi's met de bouw van een moskee begonnen in Moro. In 2005 of 2006 ontstonden er onlusten waarbij de moskee werd vernield door moslims. Ook op school ondervonden ahmadi's problemen. U kreeg ook problemen omdat uw vriend (N.S.) tegen zijn vader, de imam van de grote moskee, vertelde dat u predikte over het ahmadigeloof. Uw familie en u kregen hierdoor dreigtelefoons en dreigbrieven. U vroeg een studentenvisum aan voor het Verenigd Koninkrijk. Op 13 januari 2010 kwam u aan in het Verenigd Koninkrijk. U volgde les aan het Londen College of Accountancy. Uw visum verviel op 25 juni 2011 en u vroeg een permanent verblijf aan maar dat werd u geweigerd. U bleef nog anderhalve maand illegaal in het Verenigd Koninkrijk. Op 25 september 2011 kwam u naar België en de volgende dag vroeg u hier asiel aan. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden omwille van uw geloof. U legde ter staving van uw eerste asielaanvraag een kopie voor van uw paspoort en van uw oude paspoort, een artikel over het incident in de moskee, bewijzen van uw donaties aan de ahmadi-gemeenschap en algemene artikels over de problemen van ahmadi's neer."

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 14 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 3 mei 2013. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 29 augustus 2013 diende u een verzoek tot regularisatie in onder art. 9bis van de vreemdelingenwet. In oktober 2013 reisde u vanuit België naar Nederland en vroeg er asiel aan. Uw vingerafdrukken werden in Nederland geregistreerd op 29 oktober 2013. Vervolgens werd u op 24 januari 2014 door de Nederlandse autoriteiten overgedragen aan de Belgische en diende u in België een tweede asiel aanvraag in op 27 januari 2014. Op 6 februari 2014 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname genomen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV. Uw beroep is nog steeds hangende.

U verliet vervolgens het grondgebied niet. Op werd u gevonden op het Belgisch grondgebied zonder de juiste papieren. U werd overgebracht naar het centrum voor illegalen in Merksplas. Op 16 juni 2014 vroeg u hier voor de derde keer asiel aan. U houdt vast aan uw eerder afgelegde verklaringen. Daarnaast legt u enkele documenten neer: twee krantenartikelen, een politierapport, een dreigbrief, een brief van de awami workers party, een brief van advocaat (A.H.M.) en een brief van advocaat (G.M.).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) opnieuw geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde is dat u geen nieuwe elementen naar voren brengt die toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 14 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas was ondermijnd en er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV heeft deze beslissing bevestigd op 3 mei 2013.

Op 27 januari 2014 diende u een tweede asielaanvraag in die door het CGVS niet inoverweging werd genomen. U ging hiertegen in beroep. Het beroep is nog steeds hangende bij de RVV.

De elementen die u aanbrengt zijn echter niet van die aard om de eerdere beslissing te weerleggen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van

de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

De nieuwe elementen die u voorlegde in het kader van uw derde asielaanvraag, waarvan sommige documenten eveneens door uw raadsheer werden neergelegd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kunnen uw gegronde vrees niet aantonen. Vooreerst betreffen het kopieën van kranten-artikels die handelen over de algemene situatie voor ahmadi's en die door het CGVS gekend is. Deze artikels houden geen verband met uw specifieke problemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat pas in uw derde asielaanvraag documenten voorlegt over uw persoonlijke problemen nadat uw tweede asielaanvraag van 27 januari 2014 niet in overweging werd genomen wegens gebrek aan bewijzen van uw persoonlijke problemen. Nochtans zijn er sommige documenten die u reeds eerder had kunnen voorleggen. Zo legt u een document neer van uw advocaat dat gedateerd is op 15 december 2013 dat persoonlijk aan u is gericht en waarin u wordt aangeraden om niet naar Pakistan terug te keren. Er kan worden verwacht dat uw familie dit document zo vlug mogelijk aan u zou bezorgen anders heeft het ook geen zin dat uw advocaat in december 2013 dergelijk document heeft opgemaakt. Hetzelfde kan worden gezegd over het politierapport van 5 januari 2014 dat u nu pas voorlegt en waarvan u blijkbaar bij uw tweede asielaanvraag niet op de hoogte bleek te zijn, nochtans verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u contacten met uw familie onderhield (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Wat betreft de brief van 15 december 2013 moet bovendien worden opgemerkt dat daarin staat geschreven dat uw advocaat omwille van uw problemen werd bedreigd door de taliban, terwijl u verklaarde dat de dreigbrieven enkel van de Khatme-e-Nabwat kwamen en dat de taliban zelfs niet in uw stad aanwezig is (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) gehoorverslag CGVS, p. 7). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat andere organisaties de naam van de taliban kunnen aannemen om meer daadkracht te krijgen en dat het niet mogelijk is te weten wie er taliban is en wie niet (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring kan niet overtuigen daar de Katme Nabuwat zelf een organisatie is met een reputatie, zeker wat de vervolging van ahmadi's betreft (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en dat u voor het CGVS verklaarde dat de taliban niet in uw stad aanwezig is (zie supra).

Daarnaast legt u een politierapport neer. Uw vader zou na een aanval klacht gaan indienen zijn bij de politie. Het zou de eerste keer zijn dat uw vader een klacht is gaan indienen (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd wanneer dit was zegt u 2014 en verwijst u naar het document (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd of er ook een First information report (F.I.R.) werd ingediend antwoordde u dat dit [als Ahmadi] niet mogelijk is (gehoorverslag CGVS, p. 5) daarom zou u (of uw vader) het nooit geprobeerd hebben. In dat opzicht is het wel eigenaardig te noemen dat uw vader in 2014 plots wel naar de politie gaat en de politie wel de moeite doet om de klacht van uw vader in hun "Daily Diary" op te nemen en geen "FIR" op te maken.

Daarnaast dient er opgemerkt te worden dat uw vader niettemin hij werd bedreigd nog steeds aan het werk is in zijn praktijk als dokter (gehoorverslag CGVS, p. 8). Dat hij na deze bedreigingen nog steeds aan het openbaar leven deelneemt ondermijnt de nood aan bescherming. Het louter feit te verklaren dat uw vader wel zal stoppen met zijn werk (gehoorverslag CGVS, p. 10) is niet echt overtuigend. Integendeel op de vraag wanneer hij dan wel Pakistan zou verlaten stelde u dat dit pas binnen één à twee maanden zou zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Men kan aannemen mocht uw vader daadwerkelijk voor zijn leven vrezen (en dat van zijn familie) hij sneller zou stoppen met zijn werk en concrete plannen zou maken hoe hij zichzelf en zijn familie in veiligheid zou kunnen brengen. Uw vader heeft echter nog geen idee van waarheen hij zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw broer vertrokken is uit Pakistan (om te gaan studeren) om te voorkomen dat hij in de problemen zou komen (gehoorverslag CGVS, p. 8) maar geen asiel heeft aangevraagd in Cyprus (gehoorverslag CGVS, p. 3), het land waar hij heenging. Al deze vaststellingen ondermijnen ondermijnen de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming van u en uw familie.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan worden gesteld dat de door u neergelegde documenten die uw derde asielaanvraag moet ondersteunen een gesolliciteerd karakter hebben, en rekening houdende met de frauduleuze verklaringen die u bij uw eerste asielaanvraag voorlegde niet van die aard zijn om het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw nood aan internationale bescherming. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt dat verschillende soorten documenten zoals (F.I.R.'s, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Pakistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt.

Het CGVS kan herhalen dat ze niet twijfelt aan uw bewering ahmadi te zijn, maar stelt vast dat u geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst. U verwees tevens naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de gecoördineerde vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van andere ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag. Het loutere feit een ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-

politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker wijst erop dat er geen discussie is over de graad van de ernst van de vervolgingen en discriminaties tegen Ahmadi in Pakistan. Hij meent dat verweerder er een veel te nauwe interpretatie op nahoudt van de UNHCR *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of members of religious minorities from Pakistan* van 14 mei 2012. Verzoeker verwijst tevens naar de UNHCR *Guidelines on international protection no. 6: Religion-based refugee claims under article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the status of refugees* van 28 april 2004 en leidt hieruit af dat men zich moet focussen op de ervaringen van de asielzoeker, zijn religieuze overtuigingen, het belang ervan voor zijn dagelijkse leven, zijn rol in de gemeenschap en de ervaringen van zijn vrienden en familie. Volgens verzoeker besluit UNHCR dat het louter behoren tot een bepaalde gemeenschap onder bepaalde omstandigheden wel degelijk voldoende kan zijn om een vrees tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van 1951 aannemelijk te maken, en met name wanneer de algemene situatie op politiek en religieus vlak in het land van herkomst een reëel onveiligheidsgevoel inhoudt voor de leden van de betreffende religieuze groepering.

Het gebrek aan vrij religieuze godsdienstbeleving door Ahmadi in Pakistan wordt door tal van rapporten en artikels bevestigd, evenals een doorgedreven, fundamentele discriminatie. Verzoeker verwijst naar een incident op 28 juli 2014 waarbij drie leden van de Ahmadigemeenschap, waarvan een kind van zeven en één van acht maanden, werden vermoord door lokale extremisten in Gujranwala en wijst erop dat sedert 1984 in totaal 244 Ahmadi gedood werden omwille van hun geloofsovertuiging.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 5 september 2012 in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 tegen Duitsland. Volgens verzoeker oordeelt het Hof dat wanneer de deelname aan formele erediensten, alleen of in gemeenschap met anderen, het gevaar meebrengt om te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, de schending van het recht op godsdienstvrijheid voldoende ernstig kan zijn. De subjectieve omstandigheid dat het in het openbaar beleven van een bepaalde godsdienstige praktijk bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, vormt een relevante factor bij de beoordeling van het gevaar waaraan verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld, zelfs wanneer het beleven van een dergelijke godsdienstige praktijk voor de betrokken religieuze gemeenschap niet bepalend is. Verzoeker verwijst tevens naar de richtlijnen van de UK *Upper Tribunal*, waarnaar eveneens in voormeld arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verwezen.

Verzoeker stelt van bij het begin te hebben aangegeven Ahmadi te zijn en afkomstig te zijn van Moro. Zowel hijzelf als zijn familie werden reeds bedreigd door andere moslims, meer bepaald de Katwe Nabawab-groepering. Hij wordt tevens beschuldigd van het proberen te bekeren van andere moslims tot de Ahmadi. Hij is actief lid van de “amoni” (veiligheidsdienst) van de Ahmadigemeenschap. Dit werd nooit betwist. Ook in België neemt hij deel aan de activiteiten van de Ahmadigemeenschap en wordt hij beschouwd als een actief lid.

Verzoeker wijst er verder op dat zijn vader geneesheer is en dat de sociale positie van zijn familie in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag. Onder verwijzing naar een rapport en een internetartikel meent verzoeker dat de “elite” van een gemeenschap een geprivilegieerd doelwit vormt.

Verzoeker voert aan dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de objectieve risico's op basis van zijn religieuze standpunten en zijn sociale positie, hoewel nooit aan zijn actief lidmaatschap van de Ahmadigemeenschap werd getwijfeld. Verzoeker vraagt zich overigens af of verweerder over het dossier beschikte toen hij op 17 juli 2014 de bestreden beslissing nam, aangezien het administratief dossier toen bij de Raad lag naar aanleiding van de behandeling van het beroep in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Waar de bestreden beslissing stelt dat documenten afkomstig uit Pakistan onbetrouwbaar zijn, voert verzoeker aan dat dit een veralgemeend standpunt vormt dat geen rekening houdt met de specificiteit van de zaak. Onder verwijzing naar de proceduregids van UNHCR en het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wijst verzoeker erop dat de asielinstanties een positieve verplichting hebben om samen te werken met de asielzoeker.

De Ahmadigemeenschap heeft bevestigd dat verzoeker actief lid is in België, evenals in Pakistan. De asielinstanties hebben een verplichting om alle mogelijke twijfel uit te sluiten, hetgeen zij volgens verzoeker hebben nagelaten. Verschillende overheden en internationale verenigingen, zoals UNHCR, maken gebruik van de informatie verzameld door de Ahmadigemeenschap, zodat het om een betrouwbare informatiebron gaat.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een nieuwsbrief van de *Ahmadiyya Muslim Association* (stuk 3), een kopie van zijn gehoorverslag in het kader van zijn eerste asielaanvraag (stuk 4) en een attest van de Ahmadigemeenschap (stuk 5).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

In 's Raads arrest nummer 102 321 van 3 mei 2013 werd geoordeeld dat aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingen geen geloof kan worden gehecht omdat (i) verzoeker bedrieglijke en leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over een eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk, (ii) verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend in het Verenigd Koninkrijk, hoewel hij hier wel de kans toe had, (iii) de door verzoeker bijgebrachte documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, (iv) verzoeker slechts een kopie van enkele bladzijden uit zijn paspoort bijbrengt, waardoor hij de Belgische asielinstanties verhindert een duidelijk beeld te krijgen van eventuele andere ondernomen reizen, en (v) een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de ahamdiyya-gemeenschap, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

In het kader van onderhavige derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: twee krantenartikelen, een politierapport, een dreigbrief, een brief van de Awami Workers Party, een brief van advocaat (A.H.M.) en een brief van advocaat (G.M.) (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Blijkens de bestreden beslissing wordt geweigerd verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat, hoewel Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld, een verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat en de asielzoeker zijn vrees vervolging steeds *in concreto* dient aan te tonen, (ii) de neergelegde krantenartikelen geen verband houden met verzoekers specifieke problemen, (iii) het document van zijn advocaat van 15 december 2013 pas in het kader van onderhavige derde asielaanvraag werd neergelegd, hoewel het persoonlijk aan verzoeker gericht is, en verzoeker geen afdoende verklaring kon geven dat de advocaat melding maakt van bedreigingen door de taliban, terwijl verzoeker zelf de bedreigingen toeschreef aan Khatme-e-Nabwat en dat er in zijn stad geen taliban aanwezig is, (iv) verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag niet op de hoogte was van het politierapport van 5 januari 2014, hoewel hij toen stelde nog contact te hebben met zijn familie in Pakistan, en hij in het kader van onderhavige derde asielaanvraag verklaarde dat geen "FIR" werd opgesteld omdat dit voor Ahmadi niet mogelijk is, (v) de reacties van verzoekers vader en broer op de bedreigingen niet in overeenstemming is met een nood aan internationale bescherming, (vi) uit de voorgaande vaststellingen blijkt dat de neergelegde documenten een gesolliciteerd karakter hebben en uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat documenten uit Pakistan onbetrouwbaar zijn wegens corruptie en vele vervalsingen, en (vii) verzoeker geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonde.

In onderhavig verzoekschrift bekritiseert verzoeker de gevolgtrekking van verweerder dat het louter behoren tot de Ahmadi-gemeenschap niet voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, doch dat dit *in concreto* dient te geschieden en dat ieder geval individueel beoordeeld dient te worden. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Nergens in de bestreden beslissing wordt immers in twijfel getrokken dat de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan in een precarie situatie leeft, doch uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt duidelijk dat steeds een individuele beoordeling nodig is en dat de kandidaat-vluchteling *in concreto* zijn vrees voor vervolging dient aan te tonen. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen overigens terecht op dat verzoekers verwijzing naar de UNHCR *Guidelines on international protection no. 6: Religion-based refugee claims under article 1A(2) of the 1951 Convention and/or the 1967 Protocol relating to the status of refugees* van 28 april 2004 geen afbreuk kan doen aan de meer specifieke informatie die opgenomen is in de UNHCR

Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat uit zijn verklaringen naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag duidelijk blijkt dat hij en zijn familie reeds werden vervolgd omwille van hun geloof, en hij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap, namelijk dat hij een amomi is, herhaalt de Raad dat aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingen geen geloof kan worden zoals blijkt uit 's Raads arrest nummer 102 321 van 3 mei 2013, dat kracht van gewijsde heeft.

Wat betreft het bijgevoegde attest van de Ahmadigemeenschap (verzoekschrift, stuk 5), dient opgemerkt dat nergens getwijfeld wordt aan verzoekers geloofsovertuiging, doch hij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van deze geloofsovertuiging vervolging vreest in zijn land van herkomst, terwijl het louter behoren tot de Ahmadigemeenschap blijkens voormelde informatie in het administratief dossier onvoldoende is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker geen stukken bij waaruit blijkt dat verweerders informatie onjuist of achterhaald is of dat verweerder deze informatie verkeerd geïnterpreteerd heeft.

Voor het overige, en mede gelet op het voorgaande, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het vooraangaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit blijkt dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald is.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

De voorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS